

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 21 kwietnia 2015 roku powód D. G., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego A. Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 881,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami licznymi od dnia 9 kwietnia 2008 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż strony niniejszego postępowania łączyła umowa ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym (...), potwierdzona polisą ubezpieczeniową o numerze (...). Prawa i obowiązki wynikające z zawartej umowy określone zostały w Ogólnych Warunkach ubezpieczenia na Życie z Ubezpieczeniowym Funduszem Kapitałowym (...) o oznaczeniu (...)OWU- (...). Na podstawie rzeczonyj umowy powód zobowiązany był do regularnego uiszczania składek w kwocie 200 zł miesięcznie. Przedmiotowa umowa wygasła w kwietniu 2008 roku, strona pozwana dokonała wypłaty całkowitej z subkonta składek regularnych według wyceny jednostek uczestnictwa z dnia 9 kwietnia 2008 r. Na dzień wyceny wartość środków zgromadzonych na rachunku powoda wynosiła 890,76 zł. Pozwany z subkonta składek regularnych powoda pobrał kwotę 881,85 zł na poczet opłaty likwidacyjnej, pobierając jednocześnie dodatkowo kwotę 8,91 zł tytułem opłaty od wykupu. W związku z wygaśnięciem umowy w pierwszym roku jej obowiązywania strona pozwana uprawniona była do pobrania opłaty likwidacyjnej w wysokości 99 % środków zgromadzonych przez powoda, tym samym powód nie otrzymał żadnego świadczenia, albowiem całość środków została pobrana przez pozwanego tytułem opłaty likwidacyjnej oraz opłaty od wykupu. Powód argumentował, iż pobranie opłaty likwidacyjnej było nienależne z uwagi na abuzywność postanowienia umowy w tym zakresie, powołując się przy tym na orzecznictwo Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który uznał podobne postanowienia dotyczące opłaty likwidacyjnej za klauzule niedozwolone. Uzasadniając roszczenie o odsetki powód wskazał, iż jest ono zgodne z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 roku w sprawie V CKN 769/00, zgodnie z którym roszczenie z tytułu nienależnego świadczenia, mającego taki charakter już w chwili spełnienia, staje się wymagalne od tej chwili. Zatem datą wymagalności zwrotu opłaty likwidacyjnej jest dzień jej pobrania tj. 09 kwietnia 2008 roku, co uzasadnia żądanie odsetek ustawowych od kwoty 881,85 zł od tego dnia.

(pozew k. 1 - 5)

W odpowiedzi na pozew A. Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosło o oddalenie powództwa w całości i zasądzenia na jego rzecz od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Strona pozwana przyznała, że zawarła z powodem umowę ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym (...), stwierdzoną polisą ubezpieczeniową o oznaczeniu (...). Prawa i obowiązki stron umowy zostały określone w Ogólnych Warunkach Ubezpieczenia o oznaczeniu (...), a także m.in. w załączniku do ogólnych warunków ubezpieczenia o oznaczeniu (...)01. Umowa ubezpieczenia wygasła w dniu 04 kwietnia 2008 r. na skutek nieopłacenia w wymaganym terminie kolejnej składki. W wyniku rozwiązania umowy, strona pozwana pobrała opłatę likwidacyjną w wysokości 881,85 zł, nie wypłacając powodowi żadnych środków ze zgromadzonych na rachunku ubezpieczeniowym kwoty 890,76 zł. Odnosząc się do meritum pozwany w pierwszej kolejności wskazał, iż roszczenie dochodzone przez powoda jest roszczeniem z umowy, a zatem zgodnie z art. 819 § k.c. uległo ono przedawnieniu. Kolejno strona pozwana zwróciła uwagę na niedopuszczalność stosowania przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu w odniesieniu do zobowiązań umownych wywodząc, iż powód nie może domagać się zwrotu bezpodstawnego wzbogacenia ponieważ ma w stosunku do pozwanego roszczenie o wypłatę świadczenia obliczonego na podstawie wartości rachunku w świetle postanowienia art. 25 ust. 3 OWU w związku z tym, iż nie był nigdy związany § 18 ust.6 OWU. Nadto strona pozwana podała, że w momencie zawierania umowy powód był agentem sprzedającym produkty ubezpieczeniowe pozwanego oraz liderem zespołu agentów w ramach wewnętrznej sieci sprzedaży A.. Powód zawarł przedmiotową umowę z pozwanym za pośrednictwem agenta będącego członkiem jego własnego zespołu, w związku z powyższym pozwany

wypłacił prowizję za zawarcie umowy zarówno agentowi, jak i bezpośrednio powodowi. Pozwany argumentował, iż powód był profesjonalistą zawodowo sprzedającym produkty pozwanego towarzystwa, doskonale zdawał sobie sprawę jaka jest wysokość opłat, jak jest są one naliczane i przez jaki okres. Odnosząc się do poszczególnych kwestii wskazywanych przez powoda, strona pozwana akcentowała w szczególności, iż stosowane przez nią opłaty likwidacyjne nie wykazują cech abuzywności. W jej ocenie wyroki wydane w ramach kontroli generalnej wzorca nie mogą być przenoszone bezpośrednio na niniejsze postępowanie. W przywoływanych przez powoda sprawach sądy wskazywały, iż klauzula jest abuzywna wyłącznie ze względu na fakt ryczałtowego naliczania opłat. Sam fakt jej pobierania nie został natomiast zakwestionowany. Nawet gdyby uznać abuzywność zapisów łączącej strony umowy, to nie wyłącza to stosowania przepisów pozwalających pozwanemu wynagrodzić poniesione przez niego wydatki.

(odpowiedź na pozew – k. 38-43).

Przed zamknięciem rozprawy strony podtrzymały swoje dotychczas zajęte stanowiska w sprawie.

(protokół z rozprawy z dnia 07 lipca 2015 r., k. 117-118).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie wniosku z dnia 27 czerwca 2007 roku pomiędzy D. G. oraz A. Towarzystwem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. za pośrednictwem agenta w osobie W. M. doszło do zawarcia w dniu 29 czerwca 2007 roku umowy (...) z Ubezpieczeniowym Funduszem Kapitałowym, którą potwierdzono polisą ubezpieczeniową (...) o numerze (...) Powyższa umowa ubezpieczenia została zawarta na podstawie ogólnych warunków ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym (...) o oznaczeniu (...)OWU- (...) (dalej „OWU”) oraz załącznika do ogólnych warunków ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym o oznaczeniu (...) -01, będących integralną częścią tej umowy. Na podstawie rzeczonyj umowy powód zobowiązany był do regularnego uiszczania składek w kwocie 200 zł miesięcznie. Status polisy opłaconej wynosił 12.000 zł, co oznaczało, że obowiązek opłacania składek przez powoda obejmował 60 miesięcznych składek. Przy zawarciu umowy powód otrzymała ogólne warunki ubezpieczenia wraz z powyższym załącznikiem.

W § 25 ust. 1 OWU ustalono, iż umowa ubezpieczenia ulega rozwiązaniu w razie wypowiedzenia przez ubezpieczającego z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Wypowiedzenie nie wymaga uzasadnienia i może być dokonane w każdym czasie. Natomiast z § 25 ust. 2 pkt. 4 umowa ubezpieczenia wygasa w dacie całkowitej wypłaty. W myśl § 21 ust 11 OWU całkowita wypłata może być dokonana na wniosek ubezpieczającego w każdym czasie. Nadto wskazano w § 32 OWU, iż w sprawach nieuregulowanych ogólnymi warunkami ubezpieczenia będą miały zastosowanie obowiązujące przepisy prawa polskiego.

Na podstawie zawartej umowy ubezpieczenia na życie, A. Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. uprawnione zostało do pobrania m.in. opłaty likwidacyjnej (§ 18 ust. 1 pkt. 5) OWU).

Stosownie do § 18 ust. 6 OWU, opłata likwidacyjna ustalana jest procentowo i pobierana z subkonta składek regularnych poprzez umorzenie odpowiedniej liczby jednostek uczestnictwa, przed każdą częściową wypłatą, całkowitą wypłatą oraz w razie wygaśnięcia umowy ubezpieczenia w sytuacjach wskazanych w § 12 ust. 2, § 25 ust. 2 pkt. 2, 3, 5 oraz od tej części środków wypłaconych z subkonta składek regularnych, która powoduje, że wartość subkonta składek regularnych staje się niższa od kwoty odpowiadającej statusowi polisy opłaconej. Jednostki uczestnictwa są umarzane w proporcjach odpowiadających udziałowi w poszczególnych funduszach: w wartości częściowej wypłaty albo całkowitej wypłaty – w razie częściowej wypłaty albo całkowitej wypłaty; w wartości rachunku ubezpieczającego – w razie wygaśnięcia umowy ubezpieczenia w warunkach wskazanych w § 12 ust. 2, § 25 ust. 2 pkt. 2, 3, 5 OWU.

W myśl § 11 regulaminu funduszu gwarantowanego A. w razie wygaśnięcia umowy ubezpieczenia w sytuacjach wskazanych w ogólnych warunkach ubezpieczenia towarzystwo ustala wysokość zobowiązania wobec ubezpieczającego bądź ubezpieczonego na podstawie wartości rachunku ubezpieczającego bądź wartości rachunku

ubezpieczeniowego obliczanej na dzień wyceny, przypadający nie później niż w terminie 30 dni o dnia wygaśnięcia umowy ubezpieczenia.

Zgodnie z treścią przedmiotowej polisy ubezpieczeniowej (rubryka „informacje o opłatach”), opłata likwidacyjna pobierana jest w wysokości wskazanej w poniżej:

do dnia poprzedzającego 2. Rocznicę Polisy - 99,0%

od 2. Rocznicy Polisy do dnia poprzedzającego 3. Rocznicę Polisy - 80,0%

od 3. Rocznicy Polisy do dnia poprzedzającego 4. Rocznicę Polisy - 70,0%

od 4. Rocznicy Polisy do dnia poprzedzającego 5. Rocznicę Polisy - 60,0%

od 5. Rocznicy Polisy do dnia poprzedzającego 6. Rocznicę Polisy - 50,0%

od 6. Rocznicy Polisy do dnia poprzedzającego 7. Rocznicę Polisy - 40,0%

od 7. Rocznicy Polisy do dnia poprzedzającego 8. Rocznicę Polisy - 30,0%

od 8. Rocznicy Polisy do dnia poprzedzającego 9. Rocznicę Polisy - 20,0%

od 9. Rocznicy Polisy do dnia poprzedzającego 10. Rocznicę Polisy - 10,0%

od 10. Rocznicy Polisy - 0%".

Na mocy rzezonej umowy Ubezpieczyciel został również upoważniony do pobierania następujących opłat: wstępnej (w wysokości 15% składki regularnej zapłaconej na 1 rok polisowy, za zarządzanie (1,95% rocznie, ustalonej procentowo w stosunku do wartości środków zgromadzonych na rachunku ubezpieczającego w Funduszach), administracyjnej (kwota 11,50 zł miesięcznie), za ryzyko (w wysokości szczegółowo podanej w polisie ubezpieczeniowej), transakcyjnej (w kwocie 15 zł od każdego zlecenia transferu, zmiany alokacji składki – ponad bezpłatne limity), od wykupu (w wysokości 1 % kwoty całkowitej lub częściowej wypłaty) oraz opłaty za przewalutowanie.

(dowód: polisa, k. 10; ogólne warunki ubezpieczenia i regulamin funduszu, k. 11- 23, wniosek k. 53 - 55)

W momencie zawierania przedmiotowej umowy powód był pośrednikiem ubezpieczeniowym sprzedającym produktu ubezpieczeniowe pozwanego towarzystwa oraz liderem zespołu agentów w ramach wewnętrznej sieci strony pozwanej. Powód D. G. umowę z pozwanym zawarł za pośrednictwem agenta będącego członkiem jego własnego zespołu. W związku z zawarciem umowy pozwane towarzystwo wypłaciło pośrednikom prowizje.

(dowód: okoliczności bezsporne, rozliczenie prowizji k. 64 -77)

W dniu wygaśnięcia przedmiotowej umowy ubezpieczenia na życie tj. w dniu 09 kwietnia 2008 roku wartość środków zgromadzonych na rachunku powoda wynosiła 890,76 zł. Pozwany potrącił kwotę 881,85 zł z tytułu opłaty likwidacyjnej oraz kwotę 8,81 zł z tytułu opłaty od wykupu.

(dowód: bezsporne, potwierdzenie dokonania całkowitej wypłaty k. 24 - 24v)

W piśmie z dnia 4 kwietnia 2014 r. powód wniósł o zwrot opłaty likwidacyjnej pobranej m.in. z polisy nr (...). W odpowiedzi na powyższe pismo strona pozwana odmówiła spełnienia sformułowanego w nim żądania z uwagi, iż w zawarciu umowy brał udział przedstawiciel z biura A., z którym wówczas powód współpracował.

(dowód: pismo z dn. 04.12.2014 r. k. 57, pismo z dn. 04.02. (...) k.58)

W piśmie z dnia 16 lutego 2015 r. powód wyjaśnił, iż w okresie gdy współpracował z pozwanym towarzystwem wykonywał jedynie czynności pośrednictwa przy zawieraniu umów ubezpieczenia z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym na warunkach opracowanych wyłącznie przez stronę pozwaną.

(dowód: pismo z dn.16.02.2015 r., k. 59)

Pismem z dnia 09 kwietnia 2015 r. powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 881,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia pobrania tejże kwoty do dnia zapłaty w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania.

(dowód: wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem nadania, k. 25 - 26)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych powyżej dokumentów i kserokopii dokumentów złożonych przez strony postępowania. W ocenie Sądu dowody te, w zakresie w jakim stanowiły podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, tworzą zasadniczo spójny i niebudzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to zasługujący na wiarę materiał dowodowy. Stwierdzić należy, że żadna ze stron, co do zasady, nie poddawała w wątpliwość ich wiarygodności i mocy dowodowej, a również i Sąd nie dopatrył się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie wątpliwości w tym zakresie z urzędu.

Wskazać należy również, iż okoliczności bezsporne w ogóle nie wymagały wykazywania ich prawdziwości za pomocą dowodów zgodnie z treścią art. 229 - 230 k.p.c. albowiem zostały przez strony wprost przyznane, bądź też nie zostały zaprzeczone, co zostało przez Sąd ocenione na zasadzie przywołanych przepisów.

Nadto Sąd dokonując ustaleń faktycznych pominął złożone przez pozwaną zestawienie kosztów poniesionych w związku z zawarciem i rozwiązaniem umowy ubezpieczenia albowiem nie miało ono znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Mając na uwadze całokształt okoliczności Sąd uznał, iż powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Bezsporne między stronami były w niniejszej sprawie okoliczności dotyczące zawarcia, jak i wygaśnięcia umowy ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym (...).

Nie było również żadnego sporu pomiędzy stronami co do tego, że powód w stosunku ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowymi funduszami kapitałowymi występował z pozycji konsumenta w rozumieniu art. 22¹ k.c., co wynika tak z jego oświadczenia, jak również z przeznaczenia umowy, ściśle związanych z przedmiotem ubezpieczenia, którym było życie i dożycie powoda. Nie ulega wątpliwości również i to, że strona pozwana winna być uznana za przedsiębiorcę w świetle art. 43¹ k.c., gdyż działa ona profesjonalnie na rynku ubezpieczeń, zaś zawarta z powodem umowa jest jedną z wielu zawieranych przezeń powszechnie z udziałem innych konsumentów. Zawieranie tego typu umów mieści się w przedmiocie działalności pozwanej, który Sąd ustalił na podstawie załączonego wydruku z Krajowego Rejestru Sądowego (k. 47 – 52).

Nie było również przedmiotem jakiegokolwiek rozdzwieku pomiędzy stronami to, że umowa została zawarta z wykorzystaniem umownego wzorca autorstwa strony pozwanej, którego treść nie była przedmiotem indywidualnych uzgodnień. Strona pozwana przyznała, że kwotę dochodzoną niniejszym pozwem zatrzymała w oparciu o postanowienia załącznika do OWU oraz postanowienia polisy. Powód nie kwestionował wartości środków zgromadzonych na rachunku rozliczeniowym umowy, stanowiącej podstawę ustalenia przez stronę pozwaną opłaty likwidacyjnej.

Sporna pozostawała natomiast kwalifikacja postanowień ogólnych warunków ubezpieczenia uprawniająca stronę pozwaną do naliczenia opłaty likwidacyjnej w związku z wygaśnięciem stosunku ubezpieczenia na danym etapie wykonywania umowy przez pryzmat przepisów chroniących konsumentów a zakazujących stosowania klauzul abuzywnych we wzorcach umownych przez przedsiębiorców (art. 385¹ § 1 k.c. – art. 385³ k.c.)

Stosownie do treści art. 385¹ § 1 k.c., postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny (§ 1). Jeżeli postanowienia umowy zgodnie § 1 nie wiążą konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Postanowienia umowy zawieranej z konsumentem zgodnie z art. 385¹ k.c. podlegają kontroli pod względem zgodności z dobrymi obyczajami oraz interesami konsumentów. Postanowienia umów sprzeczne z dobrymi obyczajami oraz rażąco naruszające interesy konsumenta nie wiążą go. Pojęcia te mają charakter niedookreślony i ocenny, wymagają dokonania ich wykładni w każdej sprawie indywidualnie, z uwzględnieniem celu umowy, charakteru stosunku zobowiązaniowego, jak również zwyczajów i norm przyjętych w konkretnej dziedzinie aktywności gospodarczej. W myśl art. 385² k.c., oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględnienia umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienia będące przedmiotem oceny.

Zdaniem tutejszego Sądu na gruncie OWU nie można uznać opłaty likwidacyjnej za główne świadczenie powoda. W realiach niniejszej sprawy głównym świadczeniem powoda było regularnie uiszczanie składki w wysokości oznaczonej w polisie, zaś po stronie pozwanego spełnienie danego świadczenia w przypadku zajścia określonego w umowie ubezpieczenia wypadku. Przeciwno uznaniu opłaty likwidacyjnej za główne świadczenie umowne przemawia również sam fakt, iż została ona przewidziana jedynie w wypadkach przedterminowego rozwiązania, czy wygaśnięcia umowy. Wobec powyższego była ona świadczeniem ubocznym, zastrzeżonym na wypadek zakończenia stosunku ubezpieczenia przed uzgodnionym terminem.

W związku z tym, że postanowienia dotyczące opłaty likwidacyjnej nie określały głównych świadczeń stron mogły być one co do zasady uznane za niedozwolone postanowienia umowne.

Dla stwierdzenia abuzywności kwestionowanych przez stronę powodową postanowień umownych dotyczących opłaty likwidacyjnej w oparciu o które strona pozwana uprawniona była do pobrania 99 % środków zgromadzonych na rachunku powoda Sąd musiał również zbadać, czy ich treść pozostaje w sprzeczności z dobrymi obyczajami oraz, czy wskutek tej sprzeczności doszło do rażącego naruszenia interesów powoda jako konsumenta.

W realiach niniejszej sprawy wskazać należy, iż w przypadku powoda nie sposób uznać, że kwestionowane przez niego postanowienia umowne godziły rażąco w jego interesy jako konsumenta, naruszały zasady lojalności obrotu, czy też pozostawały w sprzeczności z dobrymi obyczajami. W rozpoznawanej sprawie nie ulegało wątpliwości, że strona powodowa była świadomym konsumentem, który w pełni orientował się treści i znaczeniu postanowień zawartych w umowach ubezpieczenia oferowanych przez stronę pozwaną, w tym w szczególności w zakresie zapisów umownych zawartych w łączącej go ze stroną pozwaną umowie ubezpieczenia. W okolicznościach niniejszej sprawy bezsporne było, iż strona powodowa świadczyła usługi pośrednictwa przy zawieraniu powyższych umów. W ramach tejże współpracy powód oferował określone ubezpieczenia na warunkach, które obecnie uważa za niedozwolone. Oczywistym jest, iż strona powodowa знаła warunki rozliczania się przez stronę pozwaną z agentami pośredniczącymi w zawieraniu tychże umów z konsumentami. Powód wiedział także jakie koszty ponosi ubezpieczający w związku z zawartą umową, miał świadomość tychże kosztów i ich wysokości. Zważywszy zatem na całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy, nie sposób jest traktować powoda jak każdego innego przeciętnego konsumenta nie posiadającego świadomości, co do treści, znaczenia i warunków zawartych w łączącej go ze stroną pozwaną umowie ubezpieczenia. Nie sposób również mówić, iż doszło do zachwiania zasady równości stron i naruszeniu praw powoda jako konsumenta wobec jego świadomości, co do warunków umów ubezpieczenia zawieranych przez pozwane towarzystwo z konsumentami. Pamiętać należy, czemu nie przeczył powód, że opłata likwidacyjna miała za celu pokrycie kosztów pozwanego związanych z wypłatą wynagrodzeń dla pośredników, w tym dla powoda. Powód uczestniczył w obrocie i oferowaniu polis po stronie pozwanego i niejako czerpał profity z systemu, w którym opłata likwidacyjna służyła przerzuceniu ostatecznych kosztów funkcjonowania sektora ubezpieczeniowego, w tym pośredników ubezpieczeniowych, na konsumenta. Okoliczność ta w ocenie Sądu sprawia, że w konkretnej sytuacji nie

może być mowa o naruszeniu przez postanowienia umowy zastrzegające opłatę likwidacyjną, interesów powoda jako konsumenta, czerpiącego jednak z systemu opłat likwidacyjnych korzyści.

W przekonaniu tutejszego Sądu klauzula zawarta w umowie z powodem nie spełnia wymogów z art. 385¹ k.c., tym samym nie stanowi niedozwolonego postanowienia umownego albowiem postanowienie to nie narusza dobrych obyczajów, nie jest też sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami uznać trzeba działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub braku doświadczenia, a więc działania traktowane powszechnie za nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające od przyjętych reguł, standardów postępowania. Rażąco naruszenie interesów konsumentów polega zaś na nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków na ich niekorzyść (wyrok SN z 13 lipca 2005 r., I CK 832/04, LEX nr 159111). Niewątpliwie na kanwie niniejszej sprawy istotne jest to, że powód profesjonalnie zajmował się działalnością ubezpieczeniową, zatem zawierając umowę musiał być świadomy konsekwencji tak sformułowanych postanowień. O ile przywołane przepisy chroniłyby przeciętnego konsumenta, który nie posiadał świadomości, co do kosztów jakie może ponieść, o tyle sytuację powoda należy oceniać odmiennie i traktować go za świadomego w tej kwestii konsumenta. Nie sposób jest w związku z tym udzielić roszczeniu powoda ochrony prawnej.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności Sąd orzekł jak w punkcie 1. wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Niewątpliwie przegraną niniejszej sprawie jest strona powodowa. Na zasądzoną od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę tytułem kosztów procesu składają się: koszty zastępstwa procesowego pozwanego przez radcę prawnego w kwocie 180 złotych ustalone na podstawie § 6 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości i z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.) powiększone o opłatę skarbową od dokumentu pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

Ze względu na powyższe motywy orzeczono jak w sentencji.